De l'essència del Decret de Nova Planta

Andreu Salom i Mir

Hi ha un axioma que diu que els pobles només poden esser si són lliures, i un altre que diu que les persones no poden esser lliures si llur poble no ho és. Heus ací que tant l'un com l'altre fan una referència exacta a la nostra situació política. Una situació derivada de la invasió i ocupació de la nostra terra per part de les tropes franceses i castellanes en l'anomenada «guerra del Borbó», o «guerra de Successió», que acabà l'any 1715, amb la subsegüent pèrdua, per dret de conquesta, de les nostres llibertats col·lectives, del nostre autogovern sobirà i del nostre sistema vivencial i referencial. La pèrdua de la guerra comportà un daltabaix considerable per a nosaltres, els mallorquins. El nostre país passà a dependre directament del Consejo de Castilla, que tot d'una començà a promulgar polítiques assimilacionistes amb l'objectiu d'anorrear-nos com a poble lliure. Aquest, i no un altre, fou el gran objectiu del Decret de Nova Planta. Es proposaren de convertir-nos en una colònia i ens maltractaren d'una manera brutal. Ens començaren a espoliar fiscalment, obligaren els homes a allistar-se en un exèrcit estranger (les famoses «quintes»), l'idioma del qual no entenien, i posaren els fonaments per a la persecució lingüística de la llengua catalana. L'allistament forçat de tants homes provocà l'abandonament del camp i la pobresa de la terra, per manca de mà d'obra. I si els familiars, sobretot dones, en donaven queixa, les maltractaven i les apallissaven. Per si això no bastàs, moltes famílies mallorquines es veieren obligades a hostejar a casa seva militars i soldats borbònics durant anys, amb la multitud de problemes de convivència que se'n derivaren (com a anècdota referencial, és ben significatiu el fet que, a totes les cases mallorquines, era obligat que el ganivet de tallar pa estàs fermat a la taula de la cuina, sota l'amenaça de càstigs molt severs). Tot un poble es veié obligat a canviar el seu *modus vivendi* si volia subsistir (d'aquí ve l'expressió tenir bo, que volia dir 'tenir una connexió o influència amb algun o alguns funcionaris castellans, que havien substituït els propis del Gran i General Consell'.

Han passat tres-cents anys, i les conseqüències d'aquella derrota són encara ben palpables. De ser un poble que participava activament en tots els aspectes de la vida política i social del seu temps, de ser un poble lliure que es regia ell mateix amb lleis pròpies, i que es revoltava si era menester, el poble mallorquí fou obligat a esdevenir un poble resignat i humiliat. Els anys han passat i hem tengut una gran capacitat de resistència, això sí, i encara no ens resignam a viure com uns vençuts i uns subordinats. L'essència del Decret de Nova Planta dels vencedors castellans, avui dia encara vigent, és la d'anorrear-nos, d'anihilar-nos. No ho han aconseguit, ni ho aconseguiran, perquè la voluntat del nostre poble no ho ha permès ni ho permetrà. I perquè mai no es resignarà a esser una simple província espanyola. Queda dit. ♦

Llengua Nacional

DADES PERSONALS

Nom Cognoms NIF

Adreça

Codi postal Població Comarca

Telèfon Adreça electrònica

Subscripció a la revista trimestral LLENGUA NACIONAL pel període d'un any, prorrogable, si no hi ha ordre en contra, en la modalitat de:

☐ 50 € = soci protector ☐ 35 € = soci numerari ☐ 25 € = subscriptor regular

FORMES DE PAGAMENT Signatura

☐ ingrés directe al compte ES24 3025 0005 8514 3327 9541 (Caixa d'Enginyers)

☐ IBAN |__|__|__|__| Entitat |__|__|__|__| Oficina |__|__|__|__| Control |__|__|

Núm. de compte |__|__|__|__|__|__|__|__|__|__|

Adreceu aquesta butlleta a: Associació Llengua Nacional / C. de Sant Pere Més Alt, 25 / 08003 Barcelona
O bé faciliteu-nos les dades al telèfon 601 28 71 15, o a l'adreça electrònica direccio@llenguanacional.cat